

HØJESTERETS DOM

afsagt onsdag den 14. april 2021

Sag BS-19745/2020-HJR
(2. afdeling)

If Skadeforsikring, Filial af If Skadeförsäkring AB (Publ.), Sverige
(advokat Ulrik Christrup)

mod

S/I Arbejdsmarkedets Erhvervssikring
(advokat Inge Houe)

I tidligere instanser er afsagt dom af Københavns Byret den 26. april 2019 (BS-20493/2018-KBH) og af Østre Landsrets 17. afdeling den 3. februar 2020 (BS-22581/2019-OLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jon Stokholm, Jens Peter Christensen, Michael Reklings, Oliver Talevski og Jørgen Steen Sørensen.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Retsgrundlag

Arbejdsskadesikringsloven indeholder i § 49, stk. 1 og 2, bl.a. følgende bestemmelser:

”§ 49. Ved ulykker betales udgifterne af den sikringspligtige arbejdsgivers forsikringsselskab, jf. dog § 10 a. ...

...

Stk. 2. Sikringspligtig arbejdsgiver for tilskadekomne er den arbejdsgiver, i hvis virksomhed eller tjeneste arbejdsskaden er sket, jf. dog stk. 3 og § 48, stk. 3 og 6. Kan arbejdsskaden henføres til flere arbejdsgivere, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse om, hvilken arbejdsgiver der er sikringspligtig.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

Arbejdsskadestyrelsen traf den 27. januar 2016 afgørelse om, at Diamanten – Skæring & Boring ApS var sikringspligtig arbejdsgiver med hensyn til As arbejdsskade. Afgørelsen indebar, at Fønix A/S ikke – som hidtil bestemt – var sikringspligtig arbejdsgiver, og at If Skadeforsikring, som Fønix havde tegnet ulykkesforsikring hos, skulle have refunderet det beløb, som selskabet indtil da havde betalt til A.

Sagen angår, fra hvilket tidspunkt If Skadeforsikring har krav på forrentning af det nævnte beløb.

Tidspunktet for forrentning

Som anført af landsretten er den tilskadekomnes krav på ydelser efter arbejdsskadesikringsloven et pengekrav uden for formuerettens område som nævnt i rentelovens § 8. Det refusionsbeløb, som sagen angår, modsvarer de ydelser, som If Skadeforsikring har betalt til A. Højesteret finder herefter, at If Skadeforsikrings krav på refusion må anses for et krav uden for formuerettens område. Den omstændighed, at refusionskravet i sidste ende skal betales af andre forsikringselskaber, kan ikke føre til andet resultat.

Efter rentelovens § 8, stk. 1, forrentes pengekrav uden for formuerettens område som udgangspunkt fra den dag, da fordringshaveren begyndte retsforfølgning til betaling af gælden. If Skadeforsikrings anmodninger i 2009 og 2011 om, at Arbejdsskadestyrelsen skulle genoptage spørgsmålet om, hvem der er sikringspligtig arbejdsgiver, indebar ikke en sådan retsforfølgning, og det samme gælder sagsanlægget i 2014 ved Retten i Glostrup, hvor der ikke blev rejst krav om refusion. If Skadeforsikring har herefter ikke krav på forrentning efter bestemmelsen.

Efter rentelovens § 8, stk. 2, gælder lovens § 3, stk. 5, også for pengekrav uden for formuerettens område. Højesteret tiltræder, at der ikke foreligger sådanne særlige forhold, som efter bestemmelsen kan begrunde, at rente skal betales fra et tidligere tidspunkt end anerkendt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det bemærkes i den forbindelse, at Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 27. januar 2016 byggede på de oplysninger, der var kommet frem i forklaringerne for Retten i Glostrup.

Konklusion

Højesteret stadfæster herefter dommen.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal If Skadeforsikring, Filial af If Skadeforsikring AB (Publ.), Sverige, betale 40.000 kr. til Arbejdsmarkedets Erhvervsforsikring.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.